

Arrest

nr. 191 360 van 1 september 2017
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 13 april 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en C. HAUWEN en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen:

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.H.A.A.T. (verzoeker) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een sjiiitisch moslim van Arabische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. U bent geboren op 11.06.1981 te Ma'mun, in de wijk Al Mansour, te Bagdad. U volgde er onderwijs tot uw tweede jaar lagere school en diende vervolgens thuis te blijven, omdat uw vader een streng religieuze man was. In 2003 begon u te werken in een bar in de wijk Al Sadoun in Bagdad. De eigenaar van deze bar was een soennitische man. Er werd ook alcohol verkocht in deze bar. Op 28.04.2005 trouwde u met (A.H.N.A.A.) (OV X).

U werd eens in 2005 en eens in 2006 telefonisch bedreigd door onbekende personen die u zeiden dat zij van de Asa'ib ahl Al Haq militie waren en die u verboden om alcohol te verkopen samen met een soennitische man. Uw vader raadde u hierop aan om bij uw schoonouders in Karbala (provincie

Karbala) te gaan wonen. U verhuisde in 2006 met uw gezin naar Karbala, waar u zonder problemen leefde tot 2015. U werkte er als reparateur van autoradiatoren en smokkelde ook drank vanuit Bagdad, die u voor een veelvoud van de prijs in Karbala verkocht.

Ongeveer in mei 2015 werd uw echtgenote op de markt lastiggevallen door een man die wilde dat zij u voor hem verliet. Dit bleek Ali (N.A.) te zijn, ook wel Ali (A.S.) genoemd, een man die verantwoordelijke was bij de militie Asa'ib Ahl Al Haq. Uw vrouw vertelde u aanvankelijk niets.

Op 15.05.2015 werd uw vader in Bagdad vermoord. Leden van de militie Asa'ib Ahl Al Haq vielen het huis van uw tante binnen, die in hetzelfde gebouw als uw vader woonde. Deze militieleden waren om voor u onbekende redenen op zoek naar uw neven. Zij sloegen uw tante en toen uw vader tussenbeide kwam, werd hij neergeschoten.

Omdat Ali (N.A.) uw vrouw bleef lastigvallen in Karbala en ook zijn telefoonnummer in de openstaande tas van uw vrouw had geworpen, vertelde uw echtgenote u uiteindelijk wat er aan de hand was. Toen uw vrouw op een dag de kinderen van school ging halen, was deze man daar ook aanwezig. Hij bedreigde uw echtgenote. Nadien stuurde hij een andere vrouw, (U.Z.), naar uw vrouw om haar te overhalen om toe te geven aan zijn voorstellen. Toen uw vrouw op 1 augustus 2015 een dreigbrief voor de deur vond waarin jullie verweten werd ongelovigen te zijn, besloot u samen met haar naar het politiekantoor te gaan om een klacht in te dienen tegen Ali (N.A.). Op het politiekantoor werd de dreigbrief van u afgenomen en u een kopie ervan meegegeven. De officier vertelde u echter dat hij uw klacht tegen Ali (N.A.) niet kon opnemen omdat dit een machtige man was. U besloot daarom te vluchten uit Irak.

Op 07.08.2015 nam u een vlucht van Bagdad naar Antalya in Turkije. U verbleef 10 dagen op hotel in Turkije, alvorens de overtocht te maken naar Griekenland. In Griekenland verloor u uw rugzak met uw paspoort en dat van uw vrouw. U kwam in België aan op 3 september 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Op 2 januari 2016 werd de zus van uw vrouw in Irak ontvoerd en een week later werd ze dood teruggevonden.

Om uw asielaanvraag te staven, legde u de volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u, uw echtgenote en van uw drie kinderen, uw woonkaart, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote, een kopie van een dreigbrief, een kopie van de overlijdensakte van uw vader en een kopie van de overlijdensakte van de zus van uw echtgenote en medische documenten die u in België verkreeg.

B. Motivering

Zij vooreerst opgemerkt dat uw eerste gehoor op het CGVS werd stopgezet omdat uw gehoor moeizaam verliep. Hoewel u verstaanbare verklaringen wist af te leggen, bleek u niet aandachtig te zijn en bleek u verschillende keren de aan u gestelde vragen niet goed te vatten. U gaf ook herhaaldelijk aan dat u zich niet goed voelde, dat u met een drankverslaving kampt en in dit verband het medicijn Valium had ingenomen. Er werd u tijdens het eerste gehoor op het CGVS benadrukt dat u voorafgaand aan een volgend gehoor dat zou worden gepland geen middelen mocht nemen die impact zouden hebben op uw concentratie- of geheugenvermogen (CGVS 1A, p10, 11). Bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS werd u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of u alcohol of medicijnen had genuttigd, hetgeen u ontkende (CGVS 2A, p2). Verder bleek u tijdens uw tweede gehoor in staat om op een verstaanbare wijze uw asielmotieven uiteen te zetten en bleek u de aan u gestelde vragen te hebben begrepen (waar nodig werden vragen verduidelijkt), hetgeen u ook zelf verklaarde (CGVS, 2A, gehoorverslag).

U verklaarde dat u in Bagdad telefonisch bedreigd werd door leden van Asa'ib Ahl Al Haq (AAH) omwille van het feit dat u alcohol verkocht in de winkel van een soenniet. U verliet omwille hiervan in 2006 Bagdad en verhuisde naar Karbala in de provincie Karbala. Naast deze problemen vreest u terug te keren naar Bagdad omdat uw vader er op 15 mei 2015 vermoord werd door leden van Asa'ib Ahl Al Haq tijdens een inval bij uw tante waarbij ze op zoek waren naar uw neven. U verliet uiteindelijk Karbala omdat u en uw vrouw er in 2015 bedreigd werden door een verantwoordelijke van de Asa'ib Ahl Al Haq militie die uw vrouw voor zich wilde winnen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Uw vrees voor vervolging in Bagdad vanwege AAH omwille van het feit dat u alcohol verkocht in de winkel van een soenniet kan vooreerst niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot tweemaal toe dat u geslagen werd en dit omdat u alcohol dronk en vermeldde u verder niets over uw activiteiten in de alcoholverkoop in Bagdad (DVZ vragenlijst A, vraag 3.5). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u gevraagd of iemand u ooit aangevallen of geslagen had omdat u alcohol dronk.

U verklaarde hierop van niet, en zei dat u thuis dronk en nooit op straat ging drinken. Vervolgens werd u geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ verklaard had dat u omwille hiervan geslagen werd, waarop u zei dat (leden van) Asa'ib Ahl Al Haq u niet geslagen had. Een louter herhalen van uw verklaringen

volstaat echter niet om de voorgaande tegenstrijdigheid op te heffen. U bracht geen redenen aan waarom u bij de DVZ verklaarde meermaals te zijn geslagen en dit omdat u alcohol dronk. Ook werd u nog gevraagd of iemand anders u dan geslagen had, waarop u opnieuw verklaarde dat u niet geslagen werd (CGVS 2A, p8). Uw verklaring op de DVZ meerdere keren te zijn gewaarschuwd én **geslagen** omdat u **alcohol dronk**, kan bijgevolg geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw versie op het CGVS dat u in Bagdad slechts **twee maal werd gebeld** en dit omdat u **alcohol verkocht** (CGVS 2A, p2, 3, 8; DVZ Vragenlijst, vraag 3.5). Er moet eveneens op worden gewezen dat uw verklaringen u op de DVZ werden voorgelezen in het Arabisch en u deze ter bevestiging ondertekend heeft, hetgeen u zelf beaamde. U stelde eveneens dat wat u op de DVZ werd voorgelezen klopte en u hier niets aan had toe te voegen (CGVS 1A, p2, 3 en DVZ vragenlijst A). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met AAH in Bagdad ernstig aangetast.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het CGVS tot tweemaal toe verklaarde dat u in Bagdad bedreigd werd door het Mehdi leger (CGVS 1B, p5, 6). Dit terwijl u zowel bij de DVZ als op uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde dat u door de Asa'ib Ahl al Haq-militie bedreigd werd (DVZ A, vraag3.5 en CGVS 2A, p3). Op haar tweede gehoor verklaarde uw echtgenote dan weer dat u in Bagdad door leden van Asa'ib Ahl Al Haq bedreigd werd, hetgeen ze van u vernomen had. Toen zij vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat zij eerder had gezegd dat dit het Mehdi leger was, zei ze slechts dat ze wist dat het AAH was en dat er vele milities in Irak zijn (CGVS 2B, p3). Dit terwijl zij tijdens haar eerste gehoor al verklaard had dat u haar verteld had over uw problemen in Bagdad en dat u tijdens uw tweede gehoor ook bevestigde haar hierover te hebben geïnformeerd (CGVS 1B, p5 en CGVS 2A, p6). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten kan deze tegenstrijdigheid dan ook niet opheffen. De tegenstrijdige verklaringen die uw vrouw over uw belagers in Bagdad aflegde doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Hier moet eveneens aan worden toegevoegd dat zowel u als uw echtgenote verklaarden dat deze dreigtelefoontjes in Bagdad plaatsvonden tot 2006 en dat jullie daarna naar Karbala verhuisden en niets meer hebben vernomen van uw belagers uit Bagdad in dit verband (CGVS 2A, p8 en CGVS 1B, p6). Niettegenstaande het feit dat het tien jaar geleden is dat u nog iets van uw belagers in Bagdad vernam, verklaarde u echter nog steeds niet terug te willen naar Bagdad omdat u uw belagers nog steeds vreest. Echter keerde u tegelijk na uw verhuis naar Karbala regelmatig terug naar Bagdad om er alcohol aan te kopen, hetgeen u vervolgens in Karbala op clandestiene wijze verkocht (CGVS 2A, p3, 7, 8). Ook liet u uw identiteitsbewijzen nog meermaals in Bagdad vernieuwen (infra). Het feit dat u nog herhaaldelijk naar Bagdad terugkeerde om er alcohol aan te kopen, de reden waarvoor u voordien door uw belagers werd bedreigd en omwille waarvan u net van die plaats was gevlucht, valt geenszins in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees in dit verband en haalt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen dan ook verder onderuit.

Ook verklaarde u niet terug te willen naar Bagdad omdat uw vader er vermoord werd door Asa'ib Ahl al Haq (CGVS 2A, p4). In dit opzicht is het uiterst opvallend dat u verklaarde dat uw vader werd vermoord toen hij tussenkwam bij een inval in het huis van uw tante waarbij militieleden naar uw neven zochten, maar dat u niet eens bleek te weten waar uw neven op dat moment waren, noch waarom zij dan gezocht werden door deze militie (CGVS 2A, p9). Dit is des te opvallender, gelet op het feit dat deze neven ((A.-T.B.H.H.) (OV X), (A.W.H.H.) (OV. X) en (A.I.H.H.K.) (OV. X)), alsook uw zus ((A.H.H.A.Z.) (OV. X)) die met een van hen is gehuwd, allen in België verblijven en dat u onlangs nog van hen gehoord hebt dat zij in het kader van hun asielaanvraag een negatieve beslissing kregen, wat aantoont dat u contact met hen onderhoudt (CGVS 2A, p2; CGVS 1A, p4-5; DVZ A verklaring, rubriek 17). Indien u in Bagdad werkelijk vervolging zou vrezen vanwege AAH in dit verband, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u aangaande deze problemen meer informatie kon verschaffen, des te meer aangezien de betrokken personen, uw neven, zich eveneens in België bevinden waar ze zich eveneens op internationale bescherming beroepen. Dat u in deze omstandigheden niet eens weet waarom uw neven door deze militieleden werden gezocht, en wat dus de oorzaak vormde van de moord op uw vader, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw voorgehouden vrees hieromtrent onderuit. Ook uw echtgenote verklaarde enkel te weten dat milities uw vader hadden vermoord toen hij tussenbeide kwam tijdens de inval bij zijn zus (CGVS 2B, p4). Bovendien maakte u bij de DVZ geen enkele melding van een vrees verbonden aan het overlijden van uw vader (DVZ Vragenlijst, vraag 3), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit haalt. Zij hierbij vermeldt dat u weliswaar een overlijdensakte van uw vader neerlegde, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid welke precieze omstandigheden tot de dood van uw vader hebben geleid, laat staan dat u bij een eventuele terugkeer in dit verband problemen zou kennen.

Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd dat in Irak de wijdverspreide corruptie heerst en dergelijke

documenten makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst gering is.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees voor vervolging vanwege Asa'ib Ahl Al Haq in Bagdad.

Zoals vermeld verklaarde u omwille van bedreigingen in Bagdad in 2006 deze stad te hebben verlaten en te zijn verhuisd naar Karbala in de Iraakse provincie Karbala. Het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u in Bagdad zou hebben gekend, tast tevens de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verhuis naar Karbala aan, aangezien deze hieruit voortvloeide. U zou uiteindelijk Karbala in augustus 2015 hebben verlaten omdat u en uw vrouw er bedreigd werden door een verantwoordelijke van opnieuw de Asa'ib Ahl Al Haq militie die uw vrouw lastig viel omdat hij wilde dat ze u voor hem verliet. Er kan echter evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die u en uw vrouw in Karbala ervaren.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Karbala. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Eerst en vooral bleek u allerm minst in staat om informatie te verschaffen betreffende uw recente verblijf in de stad Karbala, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over uw verklaringen als zou u er verbleven hebben tot aan uw vlucht uit Irak en de geloofwaardigheid van de vervolging die u en uw vrouw er in die periode (vanaf mei 2015 tot aan jullie vertrek in augustus 2015) zouden hebben ervaren. Zo werd u herhaaldelijk gevraagd of u zich incidenten herinnerde die zich in de jaren 2014-2015 hadden voorgedaan, waarop u aanvankelijk slechts verwees naar een aanslag in de Hussein wijk, waar u volgens uw verklaringen echter over gehoord had nadat u in België aankwam (CGVS 2A, p4). Toen u vervolgens herhaaldelijk gevraagd werd of u zich nog incidenten herinnerde uit de laatste jaren (meer bepaald 2014-2015) waarin u zelf in Karbala aanwezig was, ontweek u aanvankelijk de vraag, verklaarde vervolgens dat er in die periode niets gebeurd is en dat u dit zich alleszins niet herinnerde (CGVS 2A, p4). Dit is uiterst opvallend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat er zich verschillende incidenten zoals gevechten, bomaanslagen en aanvallen op de buitenwijken voordeden in Karbala in de jaren 2014-2015. Het is dan ook niet aannemelijk dat u zich geen enkel incident kan herinneren uit de periode dat u zelf in Karbala aanwezig was en zowaar verklaarde dat er niets zou zijn gebeurd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit deze regio dan ook ernstig ondergraaft.

In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u een woonstkaart neerlegde die in 2012 uitgegeven werd in Ma'mun, Bagdad. Ook werden de identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen allen uitgegeven in 2013-2014 in Ma'mun, Bagdad (CGVS 1A, p.7). U werd dan ook gevraagd of u andere documenten kon neerleggen die konden aantonen dat u effectief 9 jaar lang in Karbala verbleef. U ontweek echter herhaaldelijk deze vraag en verklaarde uiteindelijk dat u dergelijke documenten niet had. U zei dat u deze niet had kunnen verkrijgen omdat u en uw vrouw bedreigd werd (CGVS 2A, p3-4). Dit is echter geen afdoende verklaring. Aangezien u zelf aangaf vanaf 2006 probleemloos in Karbala te hebben gewoond tot u en uw vrouw in 2015 problemen kregen, is het zeer opmerkelijk dat u verklaart dat deze problemen u en uw vrouw ervan zouden weerhouden hebben om in Karbala een nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen, of om officieel te verhuizen, zodat u er ook makkelijk uw identiteits- en nationaliteitsbewijzen kon vernieuwen. Bovendien weerhield dit jullie niet om documenten in Bagdad te laten opmaken, waar u nochtans voor dezelfde militie vervolging vreesde.

Het feit dat u negen jaar lang geen enkel document aangevraagd zou hebben in Karbala, waar u verklaarde tot 2015 probleemloos te hebben gewoond, omdat dit gevaarlijk zou zijn maar in 2012, 2013

en 2014 wel nog naar Bagdad hebt gereisd, waar u omwille van problemen met dezelfde militie wegvluchtte, om daar uw documenten te laten vernieuwen, is uiterst merkwaardig. Hoe het ook zij, het blijft vreemd dat u eveneens geen enkel ander document uit die periode kan voorleggen, gelet op het feit dat u er al die tijd met uw echtgenote en kinderen leefde (CGVS 2A, p8).

Het feit dat u geen verklaringen kon afleggen betreffende gebeurtenissen in Karbala op het moment dat u er woonde en het feit dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw jarenlange aanwezigheid in deze stad kan aantonen, doen ernstige twijfels rijzen over uw bewering als zou u in 2006 naar Karbala gevlucht zijn en er verbleven hebben tot aan uw vertrek uit uw herkomstland, hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten van u en uw vrouw in Karbala, onderuithaalt. Het ongeloofwaardige karakter van jullie asielrelaas wordt nog versterkt door verschillende vaagheden en ongerijmdheden in uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo moeten verschillende opmerkingen gemaakt worden bij de dreigbrief die u neerlegde en uw verklaringen betreffende de klacht die u na het ontvangen van deze dreigbrief zou hebben ingediend. Zo legde u weliswaar een kopie van een dreigbrief neer (Document 7). Zij vooreerst echter opgemerkt dat dergelijke documenten eenvoudig zelf vervaardigd kunnen worden en de bewijswaarde hiervan bijgevolg uiterst gering is, niet in het minst omdat het hier slechts een kopie betreft. Daarnaast verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ dat u na de bedreigingen in Karbala meteen besliste om te vertrekken en dat 'een klacht tegen uw belagers zeker niet zou helpen, dat dit geen oplossing zou zijn' (DVZ vragenlijst A, vraag 3.5). Dit doet uitschijnen dat u in Karbala net geen klacht probeerde in te dienen, hetgeen in tegenstrijd is met uw latere verklaringen. Dit bovendien ook in tegenstelling tot de verklaringen die uw echtgenote bij de DVZ aflegde, namelijk dat zij naar aanleiding van deze problemen een klacht indiende (DVZ vragenlijst B, vraag 3.5). Er moet eveneens worden opgemerkt dat u verklaarde dat de agent bij wie u de klacht neerlegde de originele dreigbrief van u afnam en u een kopie gaf (CGVS 2A, p5). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie de kopie van de dreigbrief zelf gemaakt hadden (CGVS 2B, p3). Bovenstaande elementen trekken uw verklaringen betreffende de door u en uw vrouw ervaren problemen in Karbala en de klacht die jullie hieromtrent wilden neerleggen, verder in twijfel.

Ook verklaarde uw vrouw dat haar zus in Karbala ontvoerd werd op 2 januari 2016 en een week later dood werd teruggevonden (CGVS 1B, p3, 7 en CGVS 2B, p5,6). Uw echtgenote verklaarde dat haar zus ontvoerd werd door (A.S.), Ali (N.A.), de man die haar achterna zat. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen met deze persoon in Karbala, kan evenmin geloof gehecht worden aan de verklaring van uw vrouw dat haar zus hier eveneens het slachtoffer van werd. Bovendien reikt uw vrouw geen concrete aanwijzingen aan waaruit blijkt dat het lot van haar zus effectief haar oorsprong vindt in jullie problemen met (A.S.). Gevraagd hoe uw echtgenote dat wist, antwoordde zij dat deze man jullie meerdere keren bedreigd had, te weten gekomen was dat jullie het land verlaten hadden en haar zus ontvoerde zodat zij zou terugkomen (CGVS 2B, p5-6). Er moet bijgevolg besloten worden dat uw vrouw zonder enige concrete aanwijzing aanneemt dat de ontvoering van haar zus, die zes maanden na jullie vertrek uit Irak zou hebben plaatsgevonden, verband houdt met de problemen met (A.S.), en dit slechts een vermoeden betreft. Wat de door jullie neergelegde overlijdensakte van uw schoonzus betreft, zij benadrukt dat gezien de wijdverspreide corruptie in Irak weinig bewijswaarde aan dergelijke stukken kan worden gehecht. Zij hoe dan ook, ook hier opgemerkt dat uit dit document niet kan worden afgeleid welke precieze omstandigheden tot de dood van uw schoonzus hebben geleid, laat staan dat u of uw vrouw bij een eventuele terugkeer in dit verband problemen zouden kennen.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u beweert ervaren te hebben in Bagdad, uw recent verblijf in Karbala en de problemen die u en uw echtgenote recentelijk in Karbala zouden hebben ervaren.

Daarnaast verklaarde zowel u als uw echtgenote dat u met een drankverslaving kampt (CGVS 2A, p6 en CGVS 2B, p3,4). Uw echtgenote gaf aan dat dit ervoor zou kunnen zorgen dat u bij een terugkeer geïsoleerd zou worden (CGVS 2B, p4). Hierbij moet eerst en vooral worden opgemerkt dat lijden aan een alcoholverslaving op zich niet impliceert dat u vervolging zal ervaren zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïsoleerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïsoleerd. De loutere consumptie van alcohol op zich betekent niet dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zult kennen of zult worden geïsoleerd. Ook verklaarde u zelf voornamelijk thuis te drinken en dit nooit op straat te doen (CGVS 2A, p8).

Bovendien kan van u verwacht worden dat u zich in zekere mate aanpast aan de gewoonten en gebruiken van uw land van herkomst. Ten slotte moet worden vermeld dat het kampen met een

drankverslaving op zich ook geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Om bovenstaande redenen moet worden besloten dat u niet in staat was uw gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, aan te tonen, noch dat u in staat was aan te tonen dat u bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw woonstkaart, en de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten vormen enkel een bewijs van uw identiteit en die van uw familieleden maar niet van de door jullie aangehaalde problemen. Ook de medische documenten die u neerlegde, waaruit blijkt dat u bij uw arts getuigde van slaapgebrek, angsten, droefheid en depressiviteit, vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u in Irak zou hebben ervaren. Waar in deze attesten wordt aangehaald dat de medicatie die u neemt een invloed kan hebben op de werking van uw concentratie en geheugen, zij opgemerkt dat hieruit verder niet kan worden opgemaakt dat u in dit verband effectief met concentratie- of geheugenproblemen kampt, laat staan dat dit uitsluitel biedt over de ernst, frequentie of draagwijdte van eventuele concentratie- of geheugenproblemen die u in dit verband zou kunnen ondervinden. Bijgevolg kunnen bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden hier niet zonder meer aan worden toegeschreven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats.

Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette

weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant

gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van N.A.A.A.H. (verzoekster) als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u sjiitisch moslim van Arabische origine en bezit u de Irakese nationaliteit. U bent geboren op 14.07.1986 te Bagdad, op een voor u onbekend adres. Op tweejarige leeftijd verhuisde u naar de wijk Al Abbassia in Karbala. U bent analfabeet. Op 28.04.2005 trouwde u met (A.T.A.H.A.) (OV. X) en verhuisde u naar de wijk Al Ma'mun in Bagdad, waar u het eerste jaar van uw huwelijk woonde.

U hoorde in uw eerste huwelijksjaar dat uw man, tweemaal telefonisch bedreigd werd door onbekende leden van de militie Asa'ib ahl Al Haq, die hem vertelden dat hij moest ophouden met alcohol te verkopen samen met een soennitische winkelier. Uw schoonvader raadde u en uw echtgenoot aan om bij uw ouders in Karbala te gaan wonen. U verhuisde in 2006 met uw gezin naar Karbala, waar u zonder problemen leefde tot 2015. Uw man werkte er als reparateur van autoradiatoren en smokkelde drank van Bagdad, die hij voor een veelvoud van de prijs in Karbala verkocht.

Ongeveer in april 2015 werd u op de markt lastiggevallen door een man, Ali (N.A.), ook wel Ali (A.S.) genoemd, een verantwoordelijke bij de militie Asa'ib Ahl Al Haq, die wilde dat u uw man voor hem verliet. U vertelde uw man aanvankelijk niets.

Op 15.05.2015 werd uw schoonvader in Bagdad vermoord. Leden van de militie Asa'ib Ahl Al Haq vielen het huis van zijn zus binnen, die in hetzelfde gebouw als uw schoonvader woonde. Deze militieleden waren om voor u onbekende redenen op zoek naar haar zonen. Zij sloegen haar en toen uw schoonvader tussenbeide kwam, werd hij neergeschoten.

Omdat Ali (N.A.) u bleef lastigvallen in Karbala en ook zijn telefoonnummer in uw openstaande tas had geworpen, vertelde u uw echtgenoot wat er aan de hand was. Toen u op een dag de kinderen van school ging halen, was deze man daar plots ook aanwezig en stond hij bij uw kinderen. Hij bedreigde u. Ook stuurde hij een andere vrouw, (U.Z.), naar u toe om u te overhalen om toe te geven aan zijn voorstellen. Toen u dan op 1 augustus 2015 een dreigbrief voor de deur vond die gericht was aan u en uw man, besloot u samen met uw man naar het politiekantoor te gaan en een klacht in te dienen. Op het politiekantoor vertelde de officier u dat hij uw klacht tegen Ali (N.A.) niet kon opnemen omdat dit een machtig man was. De officier weigerde ook de dreigbrief die u hem voorlegde aan u terug te geven. U besloot daarom met uw man te vluchten uit Irak.

Op 07.08.2015 nam u een vlucht van Bagdad naar Antalya in Turkije. U verbleef 10 dagen op hotel in Turkije, alvorens de overtocht te maken naar Griekenland. In Griekenland verloor uw man de rugzak met jullie paspoorten. U kwam in België aan op 3 september 2015 en vroeg dezelfde dag asiel aan.

Op 2 januari 2016 werd uw zus in Irak ontvoerd en een week later werd ze dood teruggevonden. U vermoedt dat jullie belager, Ali (N.A.), hier achter zit.

Om jullie asielaanvraag te staven leggen u en uw man volgende documenten neer: de identiteitskaarten van u, uw echtgenoot en van uw drie kinderen, een woonkaart, de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenoot, een kopie van een dreigbrief, een kopie van de overlijdensakte van uw schoonvader en een kopie van de overlijdensakte van uw zus en Belgische medische attesten op naam van uw man.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende en die deel uitmaken van de reden van uw vlucht verbonden waren met de problemen van uw man, (A.T.A.H.A.) (OV. X). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, (A.T.A.H.A.) (OV. X), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals gedefinieerd in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

“Zij vooreerst opgemerkt dat uw eerste gehoor op het CGVS werd stopgezet omdat uw gehoor moeizaam verliep. Hoewel u verstaanbare verklaringen wist af te leggen, bleek u niet aandachtig te zijn en bleek u verschillende keren de aan u gestelde vragen niet goed te vatten. U gaf ook herhaaldelijk aan dat u zich niet goed voelde, dat u met een drankverslaving kampt en in dit verband het medicijn Valium had ingenomen. Er werd u tijdens het eerste gehoor op het CGVS benadrukt dat u voorafgaand aan een volgend gehoor dat zou worden gepland geen middelen mocht nemen die impact zouden hebben op uw concentratie- of geheugenvermogen (CGVS 1A, p10, 11). Bij aanvang van uw tweede gehoor op het CGVS werd u vervolgens uitdrukkelijk gevraagd of u alcohol of medicijnen had genuttigd, hetgeen u ontkende (CGVS 2A, p2). Verder bleek u tijdens uw tweede gehoor in staat om op een verstaanbare wijze uw asielmotieven uiteen te zetten en bleek u de aan u gestelde vragen te hebben begrepen (waar nodig werden vragen verduidelijkt), hetgeen u ook zelf verklaarde (CGVS, 2A, gehoorverslag).

U verklaarde dat u in Bagdad telefonisch bedreigd werd door leden van Asa'ib Ahl Al Haq (AAH) omwille van het feit dat u alcohol verkocht in de winkel van een soenniet. U verliet omwille hiervan in 2006

Bagdad en verhuisde naar Karbala in de provincie Karbala. Naast deze problemen vreest u terug te keren naar Bagdad omdat uw vader er op 15 mei 2015 vermoord werd door leden van Asa'ib Ahl Al Haq tijdens een inval bij uw tante waarbij ze op zoek waren naar uw neven. U verliet uiteindelijk Karbala omdat u en uw vrouw er in 2015 bedreigd werden door een verantwoordelijke van de Asa'ib Ahl Al Haq militie die uw vrouw voor zich wilde winnen.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielaanvraag aannemelijk te maken.

Uw vrees voor vervolging in Bagdad vanwege AAH omwille van het feit dat u alcohol verkocht in de winkel van een soenniet kan vooreerst niet als geloofwaardig worden beschouwd. Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) tot tweemaal toe dat u geslagen werd en dit omdat u alcohol dronk en vermeldde u verder niets over uw activiteiten in de alcoholverkoop in Bagdad (DVZ vragenlijst A, vraag 3.5). Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS werd u gevraagd of iemand u ooit aangevallen of geslagen had omdat u alcohol dronk. U verklaarde hierop van niet, en zei dat u thuis dronk en nooit op straat ging drinken. Vervolgens werd u geconfronteerd met het feit dat u bij de DVZ verklaard had dat u omwille hiervan geslagen werd, waarop u zei dat (leden van) Asa'ib Ahl Al Haq u niet geslagen had. Een louter herhalen van uw verklaringen volstaat echter niet om de voorgaande tegenstrijdigheid op te heffen. U bracht geen redenen aan waarom u bij de DVZ verklaarde meermaals te zijn geslagen en dit omdat u alcohol dronk. Ook werd u nog gevraagd of iemand anders u dan geslagen had, waarop u opnieuw verklaarde dat u niet geslagen werd (CGVS 2A, p8). Uw verklaring op de DVZ meerdere keren te zijn gewaarschuwd én **geslagen** omdat u **alcohol dronk**, kan bijgevolg geenszins in overeenstemming worden gebracht met uw versie op het CGVS dat u in Bagdad slechts **twee maal werd gebeld** en dit omdat u **alcohol verkocht** (CGVS 2A, p2, 3, 8; DVZ Vragenlijst, vraag 3.5). Er moet eveneens op worden gewezen dat uw verklaringen u op de DVZ werden voorgelezen in het Arabisch en u deze ter bevestiging ondertekend heeft, hetgeen u zelf beaamde. U stelde eveneens dat wat u op de DVZ werd voorgelezen klopte en u hier niets aan had toe te voegen (CGVS 1A, p2, 3 en DVZ vragenlijst A). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw voorgehouden problemen met AAH in Bagdad ernstig aangetast.

Daarnaast moet erop worden gewezen dat uw echtgenote tijdens haar eerste gehoor op het CGVS tot tweemaal toe verklaarde dat u in Bagdad bedreigd werd door het Mehdi leger (CGVS 1B, p5, 6). Dit terwijl u zowel bij de DVZ als op uw tweede gehoor op het CGVS verklaarde dat u door de Asa'ib Ahl al Haq-militie bedreigd werd (DVZ A, vraag 3.5 en CGVS 2A, p3). Op haar tweede gehoor verklaarde uw echtgenote dan weer dat u in Bagdad door leden van Asa'ib Ahl Al Haq bedreigd werd, hetgeen ze van u vernomen had. Toen zij vervolgens geconfronteerd werd met het feit dat zij eerder had gezegd dat dit het Mehdi leger was, zei ze slechts dat ze wist dat het AAH was en dat er vele milities in Irak zijn (CGVS 2B, p3). Dit terwijl zij tijdens haar eerste gehoor al verklaard had dat u haar verteld had over uw problemen in Bagdad en dat u tijdens uw tweede gehoor ook bevestigde haar hierover te hebben geïnformeerd (CGVS 1B, p5 en CGVS 2A, p6). Het louter vasthouden aan een versie van de feiten kan deze tegenstrijdigheid dan ook niet opheffen. De tegenstrijdige verklaringen die uw vrouw over uw belagers in Bagdad aflegde doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van jullie verklaringen hieromtrent.

Hier moet eveneens aan worden toegevoegd dat zowel u als uw echtgenote verklaarden dat deze dreigtelefoontjes in Bagdad plaatsvonden tot 2006 en dat jullie daarna naar Karbala verhuisden en niets meer hebben vernomen van uw belagers uit Bagdad in dit verband (CGVS 2A, p8 en CGVS 1B, p6). Niettegenstaande het feit dat het tien jaar geleden is dat u nog iets van uw belagers in Bagdad vernam, verklaarde u echter nog steeds niet terug te willen naar Bagdad omdat u uw belagers nog steeds vreest. Echter keerde u tegelijk na uw verhuis naar Karbala regelmatig terug naar Bagdad om er alcohol aan te kopen, hetgeen u vervolgens in Karbala op clandestiene wijze verkocht (CGVS 2A, p3, 7, 8). Ook liet u uw identiteitsbewijzen nog meermaals in Bagdad vernieuwen (infra). Het feit dat u nog herhaaldelijk naar Bagdad terugkeerde om er alcohol aan te kopen, de reden waarvoor u voordien door uw belagers werd bedreigd en omwille waarvan u net van die plaats was gevlucht, valt geenszins in overeenstemming te brengen met uw voorgehouden vrees in dit verband en haalt de geloofwaardigheid van deze door u aangehaalde problemen dan ook verder onderuit.

Ook verklaarde u niet terug te willen naar Bagdad omdat uw vader er vermoord werd door Asa'ib Ahl al Haq (CGVS 2A, p4). In dit opzicht is het uiterst opvallend dat u verklaarde dat uw vader werd vermoord toen hij tussenkwam bij een inval in het huis van uw tante waarbij militieleden naar uw neven zochten, maar dat u niet eens bleek te weten waar uw neven op dat moment waren, noch waarom zij dan gezocht werden door deze militie (CGVS 2A, p9). Dit is des te opvallender, gelet op het feit dat deze neven ((A.-T.B.H.H.) (OV X), (A.W.H.H.) (OV. X) en (A.I.H.H.K.) (OV. X)), alsook uw zus ((A.H.H.A.Z.) (OV. X)) die met een van hen is gehuwd, allen in België verblijven en dat u onlangs nog van hen gehoord hebt dat zij in het kader van hun asielaanvraag een negatieve beslissing kregen, wat aantoonde dat u contact met hen onderhoudt (CGVS 2A, p2; CGVS 1A, p4-5; DVZ A verklaring, rubriek 17). Indien u in Bagdad werkelijk vervolging zou vrezen vanwege AAH in dit verband, dan kan redelijkerwijze

verwacht worden dat u aangaande deze problemen meer informatie kon verschaffen, des te meer aangezien de betrokken personen, uw neven, zich eveneens in België bevinden waar ze zich eveneens op internationale bescherming beroepen. Dat u in deze omstandigheden niet eens weet waarom uw neven door deze militieleden werden gezocht, en wat dus de oorzaak vormde van de moord op uw vader, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw voorgehouden vrees hieromtrent onderuit. Ook uw echtgenote verklaarde enkel te weten dat militieleden uw vader hadden vermoord toen hij tussenbeide kwam tijdens de inval bij zijn zus (CGVS 2B, p4). Bovendien maakte u bij de DVZ geen enkele melding van een vrees verbonden aan het overlijden van uw vader (DVZ Vragelijst, vraag 3), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit haalt. Zij hierbij vermeldt dat u weliswaar een overlijdensakte van uw vader neerlegde, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid welke precieze omstandigheden tot de dood van uw vader hebben geleid, laat staan dat u bij een eventuele terugkeer in dit verband problemen zou kennen. Bovendien blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd dat in Irak de wijdverspreide corruptie heerst en dergelijke documenten makkelijk tegen betaling verkregen kunnen worden, waardoor de bewijswaarde van dergelijke stukken uiterst gering is.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan uw beweerde vrees voor vervolging vanwege Asa'ib Ahl Al Haq in Bagdad.

Zoals vermeld verklaarde u omwille van bedreigingen in Bagdad in 2006 deze stad te hebben verlaten en te zijn verhuisd naar Karbala in de Iraakse provincie Karbala. Het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen die u in Bagdad zou hebben gekend, tast tevens de geloofwaardigheid van uw voorgehouden verhuis naar Karbala aan, aangezien deze hieruit voortvloeide. U zou uiteindelijk Karbala in augustus 2015 hebben verlaten omdat u en uw vrouw er bedreigd werden door een verantwoordelijke van opnieuw de Asa'ib Ahl Al Haq militie die uw vrouw lastig viel omdat hij wilde dat ze u voor hem verliet. Er kan echter evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de vervolgingsfeiten die u en uw vrouw in Karbala ervaarden.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde recente verblijf in Karbala. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Eerst en vooral bleek u allerm minst in staat om informatie te verschaffen betreffende uw recente verblijf in de stad Karbala, hetgeen ernstige twijfels doet rijzen over uw verklaringen als zou u er verbleven hebben tot aan uw vlucht uit Irak en de geloofwaardigheid van de vervolging die u en uw vrouw er in die periode (vanaf mei 2015 tot aan jullie vertrek in augustus 2015) zouden hebben ervaren. Zo werd u herhaaldelijk gevraagd of u zich incidenten herinnerde die zich in de jaren 2014-2015 hadden voorgedaan, waarop u aanvankelijk slechts verwees naar een aanslag in de Hussein wijk, waar u volgens uw verklaringen echter over gehoord had nadat u in België aankwam (CGVS 2A, p4). Toen u vervolgens herhaaldelijk gevraagd werd of u zich nog incidenten herinnerde uit de laatste jaren (meer bepaald 2014-2015) waarin u zelf in Karbala aanwezig was, ontweek u aanvankelijk de vraag, verklaarde vervolgens dat er in die periode niets gebeurd is en dat u dit zich alleszins niet herinnerde (CGVS 2A, p4). Dit is uiterst opvallend. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt immers dat er zich verschillende incidenten zoals gevechten, bomaanslagen en aanvallen op de buitenwijken voordeden in Karbala in de jaren 2014-2015.

Het is dan ook niet aannemelijk dat u zich geen enkel incident kan herinneren uit de periode dat u zelf in Karbala aanwezig was en zowaar verklaarde dat er niets zou zijn gebeurd, hetgeen de geloofwaardigheid van uw recente herkomst uit deze regio dan ook ernstig ondergraaft.

In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat u een woonkaart neerlegde die in 2012 uitgegeven werd in Ma'mun, Bagdad. Ook werden de identiteitskaarten van u, uw vrouw en jullie kinderen allen uitgegeven in 2013-2014 in Ma'mun, Bagdad (CGVS 1A, p.7). U werd dan ook gevraagd of u andere documenten kon neerleggen die konden aantonen dat u effectief 9 jaar lang in Karbala verbleef. U ontweek echter herhaaldelijk deze vraag en verklaarde uiteindelijk dat u dergelijke documenten niet had. U zei dat u deze niet had kunnen verkrijgen omdat u en uw vrouw bedreigd werd (CGVS 2A, p3-4). Dit is echter geen afdoende verklaring. Aangezien u zelf aangaf vanaf 2006 probleemloos in Karbala te hebben gewoond tot u en uw vrouw in 2015 problemen kregen, is het zeer opmerkelijk dat u verklaart dat deze problemen u en uw vrouw ervan zouden weerhouden hebben om in Karbala een nieuwe identiteitsdocumenten aan te vragen, of om officieel te verhuizen, zodat u er ook makkelijk uw identiteits- en nationaliteitsbewijzen kon vernieuwen. Bovendien weerhield dit jullie niet om documenten in Bagdad te laten opmaken, waar u nochtans voor dezelfde militie vervolging vreesde. Het feit dat u negen jaar lang geen enkel document aangevraagd zou hebben in Karbala, waar u verklaarde tot 2015 probleemloos te hebben gewoond, omdat dit gevaarlijk zou zijn maar in 2012, 2013 en 2014 wel nog naar Bagdad hebt gereisd, waar u omwille van problemen met dezelfde militie wegluchtte, om daar uw documenten te laten vernieuwen, is uiterst merkwaardig. Hoe het ook zij, het blijft vreemd dat u eveneens geen enkel ander document uit die periode kan voorleggen, gelet op het feit dat u er al die tijd met uw echtgenote en kinderen leefde (CGVS 2A, p8).

Het feit dat u geen verklaringen kon afleggen betreffende gebeurtenissen in Karbala op het moment dat u er woonde en het feit dat u geen enkel document kon voorleggen dat uw jarenlange aanwezigheid in deze stad kan aantonen, doen ernstige twijfels rijzen over uw bewering als zou u in 2006 naar Karbala gevlucht zijn en er verbleven hebben tot aan uw vertrek uit uw herkomstland, hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van de vervolgingsfeiten van u en uw vrouw in Karbala, onderuithaalt. Het ongeloofwaardige karakter van jullie asielaansluiting wordt nog versterkt door verschillende vaagheden en ongerijmdheden in uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo moeten verschillende opmerkingen gemaakt worden bij de dreigbrief die u neerlegde en uw verklaringen betreffende de klacht die u na het ontvangen van deze dreigbrief zou hebben ingediend. Zo legde u weliswaar een kopie van een dreigbrief neer (Document 7). Zij vooreerst echter opgemerkt dat dergelijke documenten eenvoudig zelf vervaardigd kunnen worden en de bewijswaarde hiervan bijgevolg uiterst gering is, niet in het minst omdat het hier slechts een kopie betreft. Daarnaast verklaarde u tijdens uw interview bij de DVZ dat u na de bedreigingen in Karbala meteen besliste om te vertrekken en dat 'een klacht tegen uw belagers zeker niet zou helpen, dat dit geen oplossing zou zijn' (DVZ vragenlijst A, vraag 3.5). Dit doet uitschijnen dat u in Karbala net geen klacht probeerde in te dienen, hetgeen in tegenstrijd is met uw latere verklaringen. Dit bovendien ook in tegenstelling tot de verklaringen die uw echtgenote bij de DVZ aflegde, namelijk dat zij naar aanleiding van deze problemen een klacht indiende (DVZ vragenlijst B, vraag 3.5). Er moet eveneens worden opgemerkt dat u verklaarde dat de agent bij wie u de klacht neerlegde de originele dreigbrief van u afnam en u een kopie gaf (CGVS 2A, p5). Uw echtgenote verklaarde echter dat jullie de kopie van de dreigbrief zelf gemaakt hadden (CGVS 2B, p3). Bovenstaande elementen trekken uw verklaringen betreffende de door u en uw vrouw ervaren problemen in Karbala en de klacht die jullie hieromtrent wilden neerleggen, verder in twijfel.

Ook verklaarde uw vrouw dat haar zus in Karbala ontvoerd werd op 2 januari 2016 en een week later dood werd teruggevonden (CGVS 1B, p3, 7 en CGVS 2B, p5,6). Uw echtgenote verklaarde dat haar zus ontvoerd werd door (A.S.), Ali (N.A.), de man die haar achterna zat. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door jullie aangehaalde problemen met deze persoon in Karbala, kan evenmin geloof gehecht worden aan de verklaring van uw vrouw dat haar zus hier eveneens het slachtoffer van werd. Bovendien reikt uw vrouw geen concrete aanwijzingen aan waaruit blijkt dat het lot van haar zus effectief haar oorsprong vindt in jullie problemen met (A.S.). Gevraagd hoe uw echtgenote dat wist, antwoordde zij dat deze man jullie meerdere keren bedreigd had, te weten gekomen was dat jullie het land verlaten hadden en haar zus ontvoerde zodat zij zou terugkomen (CGVS 2B, p5-6). Er moet bijgevolg besloten worden dat uw vrouw zonder enige concrete aanwijzing aanneemt dat de ontvoering van haar zus, die zes maanden na jullie vertrek uit Irak zou hebben plaatsgevonden, verband houdt met de problemen met (A.S.), en dit slechts een vermoeden betreft. Wat de door jullie neergelegde overlijdensakte van uw schoonzus betreft, zij benadrukt dat gezien de wijdverspreide corruptie in Irak weinig bewijswaarde aan dergelijke stukken kan worden gehecht. Zij hoe dan ook, ook hier opgemerkt dat uit dit document niet kan worden afgeleid welke precieze omstandigheden tot de dood van uw schoonzus hebben geleid, laat staan dat u of uw vrouw bij een eventuele terugkeer in dit verband problemen zouden kennen.

Om bovenstaande redenen kan geen geloof gehecht worden aan de problemen die u beweert ervaren te hebben in Bagdad, uw recent verblijf in Karbala en de problemen die u en uw echtgenote recentelijk in Karbala zouden hebben ervaren.

Daarnaast verklaarde zowel u als uw echtgenote dat u met een drankverslaving kampt (CGVS 2A, p6 en CGVS 2B, p3,4). Uw echtgenote gaf aan dat dit ervoor zou kunnen zorgen dat u bij een terugkeer geïmagineerd zou worden (CGVS 2B, p4). Hierbij moet eerst en vooral worden opgemerkt dat lijden aan een alcoholverslaving op zich niet impliceert dat u vervolging zal ervaren zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïmagineerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïmagineerd. De loutere consumptie van alcohol op zich betekent niet dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zult kennen of zult worden geïmagineerd. Ook verklaarde u zelf voornamelijk thuis te drinken en dit nooit op straat te doen (CGVS 2A, p8). Bovendien kan van u verwacht worden dat u zich in zekere mate aanpast aan de gewoonten en gebruiken van uw land van herkomst. Ten slotte moet worden vermeld dat het kampen met een drankverslaving op zich ook geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Om bovenstaande redenen moet worden besloten dat u niet in staat was uw gegronde vrees voor vervolging, zoals gedefinieerd door de Conventie van Genève, aan te tonen, noch dat u in staat was aan te tonen dat u bij terugkeer een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten (identiteitskaarten van u, uw echtgenote en uw kinderen, uw woonstkaart, en de nationaliteitsbewijzen van u en uw echtgenote), kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Deze documenten vormen enkel een bewijs van uw identiteit en die van uw familieleden maar niet van de door jullie aangehaalde problemen. Ook de medische documenten die u neerlegde, waaruit blijkt dat u bij uw arts getuigde van slaapgebrek, angsten, droefheid en depressiviteit, vormen geenszins een bewijs voor de problemen die u in Irak zou hebben ervaren. Waar in deze attesten wordt aangehaald dat de medicatie die u neemt een invloed kan hebben op de werking van uw concentratie en geheugen, zij opgemerkt dat hieruit verder niet kan worden opgemaakt dat u in dit verband effectief met concentratie- of geheugenproblemen kampt, laat staan dat dit uitsluitel biedt over de ernst, frequentie of draagwijdte van eventuele concentratie- of geheugenproblemen die u in dit verband zou kunnen ondervinden. Bijgevolg kunnen bovenstaande vaagheden en tegenstrijdigheden hier niet zonder meer aan worden toegeschreven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld.

Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17

februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit

heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaliger aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u momenteel zwanger bent."

2. Het verzoekschrift:

Verzoekende partijen beroepen zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van "artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen."

Zij stellen op algemene wijze dat artikel 27 van het voormelde KB (PR CGVS) toegepast moet worden en dat verweerder dit niet correct deed. Verder verwijzen zij naar "de Handbook on Procedures". Tevens halen zij aan dat het CGVS steeds de voor hen meest nadelige interpretatie hanteert en daardoor een manifeste appreciatiefout begaat.

Voorafgaand vestigen verzoekende partijen de aandacht op het drankprobleem van verzoeker. "Tijdens het eerste gehoor voor het CGVS was hij helemaal niet in staat om verklaringen af te leggen omdat hij medicijnen had genomen om rustig te kunnen blijven. Dat wordt niet betwist door het CGVS.

Hoewel hij geen alcohol of andere medicijnen heeft genomen voor het tweede gehoor, is het toch moeilijk voor hem om zich te concentreren op de vragen. Bij gebrek aan alcohol, heeft hij last van slapeloosheid en ongerustheid. Dat is waarom hij medicijnen moet nemen. Omwille van overmatig alcoholgebruik lijdt Meneer A. ook aan geheugenstoornissen. Dit heeft een negatief effect op zijn korte termijn geheugen, maar ook op zijn lange termijn geheugen (zie o.m. de medische documenten in het administratief dossier).

Deze omstandigheden doen begrijpen waarom verzoeker bij DVZ of CGVS niet altijd in staat is om de vragen te begrijpen en om coherente verklaringen af te leggen.

Het is opmerkelijk dat veel minder vragen werden gesteld aan zijn echtgenote, die echter gezonder is. Ze heeft zichzelf trouwens nooit tegengesproken. Verzoekster heeft zelf de agent gevraagd: "Kunt u niet informatie van mij krijgen in plaats van mijn man, omdat hij zich niet goed voelt"(CGVS2A, p.7). Het CGVS heeft niet genoeg rekening gehouden met de persoonlijke situatie van Meneer A., in strijd met artikel 27 van het K.B."

Aangaande de aan verzoeker verweten tegenstrijdigheden inzake zijn activiteiten en de vraag of hij al dan niet geslagen werd, betogen verzoekende partijen:

"Verzoeker volhardt dat niemand hem aangevallen of geslagen had omdat hij alcohol dronk. Zoals gezegd voor CGVS, werd hij bedreigt per telefoon omdat hij alcohol verkocht. In tegendeel tot wat beweert de tegenpartij, heeft hij niet duidelijk gezegd bij DVZ dat hij geslagen werd OMDAT hij alcohol dronk. Hij heeft gezegd dat hij verslaafd aan alcohol is EN dat hij "waarschuwingen" van AAH heeft gekregen. Bovendien kan niet worden uitsloten dat hij niet in staat was (omwille van zijn alcoholverslaving) bij DVZ om zijn activiteiten in de alcoholverbod te beschrijven.

Het feit dat hij, op het eerste gehoor op CGVS, heeft gezegd dat wat hem op de DVZ werd voorgelezen klopte verandert niets. Zoals vermeld, was Meneer tijdens dit gehoor niet in staat om coherente antwoorden te geven.

Hij heeft trouwens ook gezegd dat hij heeft "niets over zijn problemen kunnen geven" en dat "ze vroegen niet echt naar zijn verhaal". Hij had ook niet het DVZ vragenlijst herlezen sinds september 2015 ! (CGVS1A, p.2)."

Over de tegenstrijdigheid die aan verzoekster wordt verweten met betrekking tot de groepering die verzoeker belaagde, voeren verzoekende partijen aan:

“In tegendeel tot wat beweert het CGVS, heeft Mevrouw A. zich nooit tegengesproken. Het feit dat ze tot tweemaal heeft gezegd tijdens haar eerste gehoor dat haar man bedreigd werd door het Mehdi leger is geen tegenstrijdigheid. Inderdaad was AAH binnen het Mehdi leger tot 2006! 2005-2006 is de periode van het begin van de problemen tussen AAH en de verzoeker. De algemeen informatie in verband met het land van herkomst werd duidelijk niet goed onderzocht door het CGVS.”

Voorts betogen verzoekende partijen:

“Het is niet omdat de verzoeker heeft verklaard dat hij soms naar Bagdad moest terugkeren dat hun verhuizing naar Karbala en hun problemen in Bagdad niet als echt moeten worden beschouwd. Meneer A. was hier eerlijk en heeft niet overdreven. Bovendien, zijn de verklaringen van beide verzoekers over de bedreigingen in Bagdad en de details van de activiteiten van Meneer A. in de alcoholverbod in Bagdad en in Karbala wel constant (zie CGVS1A, CGVS2A, CGVS1B, CGVS2B). De familie voelt zich veilig nergens in Irak, zeker nu met de nieuwe bedreigingen in 2015 van AAH in Karbala.

Opmerkelijk is ook dat AAH niet meer bestond tussen 2008 en 2011 en dat veel van zijn leiders in de gevangenis zitten op dat moment. De groep was dus minder gevaarlijk in die periode².

Wat betreft de vermoord van zijn vader, geeft de verzoeker toe dat hij weet niet waarom zijn neven door AAH werden gezocht. Zoals hij al heeft vermeld, onderhoudt hij geen goed en vertrouwensrelatie met hen.”

Omtrent het recente verblijf in Kerbala en de problemen aldaar, doen verzoekende partijen gelden:

“Het CGVS beweert ook dat er geen geloof kan worden gehecht aan hun recente verblijf in Karbala omdat Mijnheer A. niet in staat was om informatie te verschaffen betreffende zijn recente verblijf in die stad, meer bepaald over incidenten in 2014-2015. Verzoeker wil graag opmerken dat deze incidenten hem niet sterk hebben beïnvloed omdat hij dikwijls was gedronken en sliep veel. Hij was ook nooit betrokken bij aanslagen. Het kan ook niet worden uitgesloten dat Meneer over aanslagen in Karbala niet goed herinnert gezien zijn geheugenstoornissen.

Het is opvallend dat geen enkel vragen werden gesteld aan Mevrouw A. over de gebeurtenissen in Karbala in 2014-2015 gezien ze meer in staat was om over markante feiten in die stad te getuigen!

Bovendien, blijkt uit informatie toegevoegd door het CGVS aan het administratief dossier dat er weinig aanslagen plaatsvinden in Karbala in de jaren 2014 en 2015, in vergelijking met andere regio's zoals Bagdad. Volgens het COI, zijn de aanslagen in Karbala uitzonderlijk en kleinschalig zodat het normaal is dat ze de verzoeker niet sterk hebben getekend.

Het feit dat hun woonstkaart van 2012 en identiteitskaarten van 2013 en 2014 werden uitgegeven in Bagdad is niet genoeg om te zeggen dat ze niet hebben gewoond in Karbala. De verzoeker heeft uitgelegd de reden (CGVS2A, p.5).

Het agent had moeten vragen gesteld over de geografische aspecten van Karbala aangezien de problemen in die stad de direct oorzaak van de vlucht van verzoekers zijn.

Mevrouw A. heeft doorlevende en coherente verklaringen afgelegd omtrent haar problemen in Karbala met AAH en de ontvoering van haar zus.

Ze heeft details kunnen geven over de bedreigingen door een verantwoordelijk van AAH die haar lastig viel omdat hij wilde dat ze de verzoeker voor hem verliet (CGVS 1B, p.3-6; CGVS2B, p. 3-5). Dat wordt niet betwist door CGVS. Bijgevolg, moet de ontvoering op 2 januari 2016 en vermoord van zijn zus ook als geloofwaardig worden beschouwd. Verzoekster huilt wanneer ze spreekt over haar zus. Ze heeft ook kunnen beschreven de omstandigheden van haar ontvoering (CGVS2B, p.5-6 en CGVS1B, p.7) maar weinig vragen daarover werden gesteld.”

Verzoekende partijen gaan vervolgens in op de neergelegde documenten. Zij voeren in dit kader aan:

“Wat betreft de documenten voorgelegd door verzoekers, is het feit dat fraude in Irak bestaat niet voldoende om de bewijskracht van de overlijdensakten en de kopie van de dreigbrief in twijfel te trekken. Het is niet omdat fraude bestaat dat alle documenten vervalst worden. De bronnen van de verwerende partij zijn algemene van aard.

De bedreigingsbrief werd individueel niet besproken door de bestreden beslissing, enkel wordt er volhard dat kopieën geen bewijskracht hebben.

Dit kan niet gevolgd worden, nu dit brief een schijn op authenticiteit heeft (Raad van State, arresten nr. 122.032 van 5 augustus 2003 en nr. 154.149 van 25 januari 2006). Anders zou verweerder de bewijskracht die ze aan akten dient te verlenen schenden.

Wat betreft de klacht bij de politie, is er kans dat Meneer A. niet in staat was om coherente antwoorden te geven bij DVZ, zodat zijn verklaringen daar niet in aanmerking moeten worden genomen. Bovendien,

hoewel hij verklaard had bij DVZ dat een klacht geen oplossing was, betekende hij echter niet dat hij geen klacht ingediend heeft.”

Verzoekende partijen geven nog enkele algemene theoretische beschouwingen en stellen:
“Door geen met alle elementen van de zaak, heeft de verwerende partij het artikel 8, §2, a) van de Richtlijn 2005/85/CE het en artikel 27 van het K.B. van 11 juli 2003 geschonden.”

Verzoekende partijen betogen verder dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verweerder betwist niet dat er in Irak en Bagdad een gewapend conflict bestaat. Verzoekende partijen wijzen op de inhoud van de landeninformatie in het administratief dossier en op informatie van Amnesty International. Verweerder verwacht volgens verzoekende partijen de noties ‘gewapend conflict’ en ‘willekeurig geweld’. Voorts wijzen zij erop dat IS in Bagdad aanvallen pleegt en dat de sjiitische milities Bagdad beheersen. Verzoekende partijen citeren een persartikel, de bestreden beslissing en informatie van Human Rights Watch, het US Army War College, Amnesty International en de VN. Tevens wijzen zij op de landeninformatie in het administratief dossier. Daarbij stellen zij, verwijzend naar een rapport van Caritas International en CIRE, zich vragen bij de kwaliteit van de bron *“Iraq Body Count”*. Voorts wijzen zij op het afkondigen van de noodtoestand in Bagdad op 30 april 2016.

Verzoekende partijen verwijten verweerder voorts een gedeeltelijke en onredelijke lezing van de landeninformatie. Zij citeren ter illustratie uit de informatie van verweerder. Tevens citeren zij uit een persartikel van BFM TV. Verzoekende partijen gaan er niet mee akkoord dat Bagdad nog een functionerende grootstad is.

Verder geven verzoekende partijen een overzicht van aanslagen in Bagdad in de periode van 18 augustus 2016 tot 2 januari 2017.

“Door geen rekening te houden met de individuele situatie van de verzoeker en de algemene situatie in Bagdad heeft de verwerende partij het artikel 27 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 en het artikel 10.3 van de Richtlijn 2013/32/EU geschonden.”

Verzoekende partijen wijzen op hetgeen gesteld wordt in de arresten *“Elgafaji”* en *“Diakité”*. Zij stellen een specifiek doelwit te vormen voor AAH. Verzoeker heeft aangetoond dat hij in het bijzonder en persoonlijk werd getroffen door het geweld. Omwille van zijn alcoholverslaving zou hij beschouwd worden als ongelovige door zowel soennitische als sjiitische milities. Derhalve moet de mate van willekeurig geweld flexibeler worden geanalyseerd.

Verzoekende partijen stellen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, c) en b) van de Vreemdelingenwet.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 18 mei 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier (rechtsplegingsdossier, stuk 9). Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 6 februari 2017.

3.2. Verzoekende partijen leggen ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

Het betreft een foto van een identiteitsbewijs van verzoeker, een kopie van het rijbewijs van verzoeker, een kopie van een voedselrantsoenkaart, een kopie van een verkoopcontract van een wagen, een uittreksel uit een boek waaruit blijkt dat ‘Bab Baghdad’ in Kerbala gelegen is en een medisch attest inzake de psychische stoornissen van verzoeker.

Verzoekende partijen willen hiermee aantonen dat zij wel degelijk in Kerbala woonden. Na het gehoor herinnerde verzoeker zich dat hij hiervan toch materiële bewijzen had. Bij het CGVS was hij niet in staat om zich dit te herinneren en om coherente antwoorden te geven. Verzoeker wil er ook aan herinneren dat hij behoort tot de stam al-Turfi.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partijen al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.2. Verzoekende partijen haalden in het kader van hun asielpcedure problemen aan die verzoeker in de periode 2005-2006 zou hebben gekend met de milities in Bagdad. In de bestreden beslissingen wordt uitgebreid gemotiveerd waarom aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht. Verzoekende partijen trachten de motivering die dienaangaande is opgenomen in de bestreden beslissingen te weerleggen. Dient echter te worden opgemerkt dat, nog los van de geloofwaardigheid van de voormelde problemen, niet kan worden aangenomen dat verzoekende partijen omwille van deze problemen heden nog enige vrees zouden dienen te koesteren in hun land van herkomst. Deze problemen vormden voor verzoekende partijen kennelijk geen reden om het land te verlaten. Zij verhuisden na deze problemen naar Kerbala en bleven daar nog tien jaren wonen alvorens het land te verlaten. Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt daarbij dat zij in Kerbala zonder problemen leefden tot in 2015. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij na 2006 niets meer hoorde van de mensen waarmee hij eerder in Bagdad problemen kende. Tevens gaf hij aan dat hij niet meer in contact kwam met de milities (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.8). Ook verzoekster stelde duidelijk dat zij tussen 2005 en 2015 geen problemen meer kenden (*ibid.*, tweede gehoorverslag CGVS verzoekster, p.3; eerste gehoorverslag CGVS verzoekster, p.5). Dat verzoekende partijen heden en bij een terugkeer naar Kerbala plots wel opnieuw zouden worden gevisieerd ingevolge de problemen die verzoeker in het verre verleden kende in Bagdad, kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Verzoekende partijen stellen hun land van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die zij in 2015 kenden met een leider van Asaeb Ahl al Haq (AAH). Verzoekster zou door deze persoon zijn benaderd en onder druk zijn gezet om verzoeker te verlaten en voor deze man te kiezen.

Verzoekster legde over de chronologie en de kernelementen van voormelde problemen echter frappant tegenstrijdige verklaringen af.

In de vragenlijst gaf zij duidelijk aan dat zij eerst de boodschap via een vrouw ontving en vervolgde zij: *“De dag nadien ging ik mijn kinderen van school afhalen. Ik zag de leider van de militie samen met mijn kindjes. Hij zei dat hij het meende”*. Verder blijkt uit verzoeksters verklaringen in de vragenlijst dat dit incident, in combinatie met het gegeven dat de politie weigerde haar klacht te noteren en aangaf dat ze niets kon doen, de directe aanleiding vormde voor het vertrek uit Irak van verzoekende partijen. Nergens vermeldde verzoekster in de vragenlijst het ontvangen of het bestaan van een dreigbrief; laat staan dat zij aanhaalde dat het ontvangen van deze dreigbrief de directe aanleiding vormde voor hun vertrek uit het land van herkomst (administratief dossier, vragenlijst verzoekster, nr.3.5.).

Bij het CGVS gaf verzoekster een andere volgorde voor de gebeurtenissen. Zij verklaarde eerst dat de man haar kinderen benaderde aan de school en stelde dat zij sedertdien haar kinderen niet meer naar school stuurde. Slechts nadien zou zij op een ochtend de boodschap via een vrouw hebben ontvangen. Bovendien zou zij na deze boodschap nog meermaals zijn lastiggevallen op de markt en zou dit zo nog lang zijn doorgegaan. Slechts wanneer zij en haar echtgenoot een dreigbrief ontvingen, zouden zij hebben beslist om het land te verlaten. Verzoekster gaf daarbij duidelijk aan dat deze dreigbrief de directe aanleiding vormde voor het vertrek alwaar zij verklaarde: *“Toen we de dreigbrief ontvingen konden we niet meer in Irak blijven”* (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS, p.5).

Verzoeker legde eveneens incoherente verklaringen af over het asielrelaas. Bovendien vertoont de incoherentie in zijn verklaringen gelijkenissen met de tegenstrijdigheden in de verklaringen van verzoekster.

Verzoeker stelde in de vragenlijst dat hij meteen besliste om te vertrekken uit Irak wanneer verzoekster hem vertelde dat zij werd benaderd door de leider van AAH. Nergens in de vragenlijst maakte verzoeker enige melding van het ontvangen van een dreigbrief; laat staan dat hij aangaf dat deze dreigbrief de directe aanleiding zou hebben gevormd voor het vertrek van verzoekende partijen uit hun land van herkomst (administratief dossier, vragenlijst verzoeker, nr.3.5.).

Blijkens verzoekers verklaringen bij het CGVS zou verzoekster hem echter reeds geruime tijd voor hun vertrek hebben ingelicht dat zij werd benaderd door voormeld persoon. Hij zou derhalve niet meteen hebben beslist om het land te verlaten. Daarenboven gaf ook verzoeker bij het CGVS aan dat het feit dat zij een dreigbrief ontvingen de directe aanleiding zou hebben gevormd voor het vertrek van verzoekende partijen uit het land van herkomst (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.5-6, 10-11).

Dat beide verzoekende partijen de dreigbrief in de vragenlijst onvermeld lieten terwijl zij deze bij het CGVS neerlegden en aanhaalden als de rechtstreekse en onmiddellijke aanleiding voor hun vertrek uit hun land van herkomst, maakt dat aan hun concrete asielaanvraag niet het minste geloof kan worden gehecht. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een dermate essentieel en frappant element als het ontvangen van de dreigbrief die hen ertoe zou hebben aangezet het land te verlaten hierin niet zouden hebben vermeld. Minstens kon worden verwacht dat één van hen dit zou hebben gedaan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de concrete problemen die verzoekende partijen ertoe zouden hebben aangezet hun land van herkomst te verlaten. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vermeende ontvoering van en moord op verzoeksters zus. Verzoekster linkte deze blijkens de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissingen namelijk aan het ongeloofwaardig bevonden asielaanvraag.

Verzoekende partijen trachten te laten uitschijnen dat verzoeker, die tijdens het eerste gehoor bij het CGVS niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen, hiertoe ook tijdens zijn overige gehoren niet bij machte was. Hiermee kunnen zij echter geenszins afbreuk doen aan de voormelde vaststellingen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het aangevoerde asielaanvraag in hetgeen voorafgaat ongeloofwaardig werd bevonden op basis van de verklaringen van zowel verzoekster als verzoeker. De gedane vaststellingen omtrent de verklaringen van verzoekster kunnen verzoekende partijen daarbij hoegenaamd niet verklaren middels de verwijzing naar verzoekers medische toestand.

Dat verzoeker bij de DVZ en tijdens het tweede gehoorverslag bij het CGVS niet bij machte mocht worden geacht om de gehoren te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen, kan, nog daargelaten dat deze attesten niet uitgaan van een psychiater of psycholoog, bovendien geenszins uit de neergelegde medische attesten worden afgeleid. Verzoeker formuleerde verder geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor en het invullen van de vragenlijst bij de DVZ. Bovendien ondertekende hij zowel de vragenlijst als de verklaring van de DVZ uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen. Hiermee gaf hij aan dat de hierin opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid. Bovendien kunnen uit de verklaring van de DVZ en de vragenlijst, dit in tegenstelling met het eerste gehoorverslag van het CGVS, in hoofde van verzoeker geheel geen problemen worden afgeleid. Noch verzoeker, noch diens advocaat, formuleerde voorts enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het tweede gehoor bij het CGVS. Geen van beide vermeldde dat verzoeker niet in staat was om te worden gehoord en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker verklaarde daarenboven dat hij ervan in kennis werd gesteld dat hij voor dit gehoor geen medicatie mocht nemen en stelde uitdrukkelijk dat hij de dag van het interview niets had genomen (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.2). Verder blijkt uit het gehoorverslag dat het tweede gehoor van verzoeker bij het CGVS goed is verlopen en kunnen hieruit, opnieuw in tegenstelling met het eerste gehoorverslag bij het CGVS, geen problemen in hoofde van verzoeker worden afgeleid. Verzoeker gaf aan het einde van het gehoor daarenboven duidelijk aan dat het gehoor goed was verlopen, dat hij alles goed had begrepen en dat hij de tolk goed had verstaan.

Ook verzoekers advocaat maakte aan het einde van het gehoor geen specifieke opmerkingen inzake verzoekers medische toestand ten tijde van het tweede gehoor bij het CGVS (*ibid.*, p.12-13).

Gelet op het voorgaande is het niet ernstig om *post factum* op te werpen dat verzoeker in wezen niet in staat was om de voormelde gehoren te volbrengen.

Dat verzoekers drankprobleem op zich zou volstaan om in hoofde van verzoekende partijen het bestaan van een vrees of risico aan te tonen, kan voorts niet worden aangenomen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissingen terecht gesteld:

“Daarnaast verklaarde zowel u als uw echtgenote dat u met een drankverslaving kampt (CGVS 2A, p6 en CGVS 2B, p3,4). Uw echtgenote gaf aan dat dit ervoor zou kunnen zorgen dat u bij een terugkeer geïsoleerd zou worden (CGVS 2B, p4). Hierbij moet eerst en vooral worden opgemerkt dat lijden aan een alcoholverslaving op zich niet impliceert dat u vervolging zal ervaren zoals gedefinieerd in de Conventie van Genève of een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geïsoleerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er niet in bent geslaagd te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk werd geïsoleerd. De loutere consumptie van alcohol op zich betekent niet dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zult kennen of zult worden geïsoleerd. Ook verklaarde u zelf voornamelijk thuis te drinken en dit nooit op straat te doen (CGVS 2A, p8). Bovendien kan van u verwacht worden dat u zich in zekere mate aanpast aan de gewoonten en gebruiken van uw land van herkomst. Ten slotte moet worden vermeld dat het kampen met een drankverslaving op zich ook geen verband houdt met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.”

Verzoekende partijen voeren ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Verzoeker gaf duidelijk aan dat hij nooit openlijk of op straat dronk. Hij dronk enkel thuis en ging daarna slapen. Verder vormde zijn drankgebruik voor verzoeker kennelijk jarenlang geen reden om zijn land van herkomst te verlaten. Voorts stelde verzoeker in niet mis te verstane bewoordingen dat hij het goed had in Kerbala en dat hij Kerbala nooit had verlaten zonder de (hoger ongeloofwaardig bevonden) dreiging (administratief dossier, tweede gehoorverslag CGVS verzoeker, p.6, 8). Gezien verzoeker reeds jarenlang dronk, sedert 2005-2006 geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen ondervond ingevolge zijn drankgebruik en duidelijk aangaf dat hij het goed had in Kerbala en deze stad niet wilde verlaten, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze stad plots wel problemen zou kennen ingevolge zijn drankgebruik. Verzoekster verklaarde overigens eveneens dat verzoeker thuis dronk (administratief dossier, eerste gehoorverslag CGVS verzoekster, p.5).

Verzoekende partijen laten de bestreden beslissingen tot slot geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“Ook verklaarde u niet terug te willen naar Bagdad omdat uw vader er vermoord werd door Asa'ib Ahl al Haq (CGVS 2A, p4). In dit opzicht is het uiterst opvallend dat u verklaarde dat uw vader werd vermoord toen hij tussenkwam bij een inval in het huis van uw tante waarbij militieleden naar uw neven zochten, maar dat u niet eens bleek te weten waar uw neven op dat moment waren, noch waarom zij dan gezocht werden door deze militie (CGVS 2A, p9). Dit is des te opvallender, gelet op het feit dat deze neven ((A.-T.B.H.H.) (OV X), (A.W.H.H.) (OV. X) en (A.I.H.H.K.) (OV. X)), alsook uw zus ((A.H.H.A.Z.) (OV. X)) die met een van hen is gehuwd, allen in België verblijven en dat u onlangs nog van hen gehoord hebt dat zij in het kader van hun asielaanvraag een negatieve beslissing kregen, wat aantoonde dat u contact met hen onderhoudt (CGVS 2A, p2; CGVS 1A, p4-5; DVZ A verklaring, rubriek 17). Indien u in Bagdad werkelijk vervolging zou vrezen vanwege AAH in dit verband, dan kan redelijkerwijze verwacht worden dat u aangaande deze problemen meer informatie kon verschaffen, des te meer aangezien de betrokken personen, uw neven, zich eveneens in België bevinden waar ze zich eveneens op internationale bescherming beroepen. Dat u in deze omstandigheden niet eens weet waarom uw neven door deze militieleden werden gezocht, en wat dus de oorzaak vormde van de moord op uw vader, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen en uw voorgehouden vrees hieromtrent onderuit. Ook uw echtgenote verklaarde enkel te weten dat militieleden uw vader hadden vermoord toen hij tussenbeide kwam tijdens de inval bij zijn zus (CGVS 2B, p4). Bovendien maakte u bij de DVZ geen enkele melding van een vrees verbonden aan het overlijden van uw vader (DVZ Vragelijst, vraag 3), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent verder onderuit haalt. Zij hierbij vermeldt dat u weliswaar een overlijdensakte van uw vader neerlegde, maar dat hieruit niet kan worden afgeleid welke precieze omstandigheden tot de dood van uw vader hebben geleid, laat staan dat u bij een eventuele terugkeer in dit verband problemen zou kennen”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoekende partijen deze niet dienstig aanvechten, onverminderd gehandhaafd. Deze motieven klemmen nog des te meer nu verzoekende partijen zich zelfs na het ontvangen van de bestreden beslissingen klaarblijkelijk niet hebben geïnformeerd omtrent de problemen van verzoekers familieleden. Indien zij werkelijk dachten dat zij iets te vrezen hadden ingevolge deze problemen, kon minstens worden verwacht dat zij zich hieromtrent alsnog zouden hebben geïnformeerd in plaats van in het

verzoekschrift eenvoudigweg toe te geven dat zij niet weten waarom de neven van verzoeker door AAH werden gezocht. Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat de voorgehouden problemen van verzoekers familieleden zich zouden situeren in Bagdad terwijl verzoekende partijen verklaarden en volhouden de laatste tien jaren in Kerbala te hebben verbleven en zij aldaar geen concrete, recente en geloofwaardige problemen kenden.

De documenten die benevens de reeds hoger besproken medische attesten worden neergelegd zijn niet van die aard dat zij afbreuk kunnen doen aan de voormelde vaststellingen.

De documenten in het administratief dossier (map 'documenten') zijn niet van die aard dat zij het voorgaande kunnen ontkrachten.

De documenten inzake de identiteit en herkomst van verzoekende partijen kunnen hoogstens deze identiteit en herkomst aantonen doch hebben geen betrekking op het asielaanvraag van verzoekende partijen.

De dreigbrief wordt slechts neergelegd in de vorm van een makkelijk manipuleerbare kopie. Hoe dan ook betreft dit een stuk waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan en dat in wezen door om het even wie met een computer, om het even waar en om het even wanneer kan zijn opgesteld. Mede in acht genomen dat dit stuk geenszins wordt neergelegd in het kader en ter staving van geloofwaardige gezegden, kan aan deze dreigbrief bijgevolg niet de minste bewijswaarde worden gehecht.

De overlijdensaktes van verzoekers vader en verzoeksters zus worden slechts bijgebracht in de vorm van makkelijk manipuleerbare kopieën. Voorts dient te worden opgemerkt dat aan zulke documenten slechts een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, namelijk het vermogen om een intrinsiek geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Zij kunnen op zich echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van een relaas te herstellen. Dit geldt *in casu* nog des te meer nu uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat corruptie in Irak wijdverbreid is, dat aldaar op grote schaal wordt gefraudeerd met documenten zoals degene die door verzoekende partijen worden neergelegd en dat zulke documenten zowel binnen als buiten Irak eenvoudigweg illegaal en tegen betaling kunnen worden verkregen (administratief dossier, map 'landeninformatie').

De documenten die door middel van een aanvullende nota worden neergelegd (rechtsplegingsdossier, stuk 11) zijn evenmin van zulke aard dat zij het voorgaande kunnen ontkrachten. Verzoekende partijen kunnen met deze documenten hoogstens hun herkomst van Kerbala aannemelijk maken. Deze documenten bevatten geen elementen die betrekking hebben op hun asielmotieven.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekende partijen betogen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen verklaarden en houden vol dat zij voor hun vertrek uit hun land van herkomst reeds een decennium woonden in Kerbala in Zuid-Irak. Zij brengen tevens stukken bij om hun herkomst te staven. Derhalve wordt de (veiligheids-)situatie in Kerbala in Zuid-Irak beoordeeld.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt wel vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio, of op de route daarheen, een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. *European Asylum Support Office, Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten van de informatie die verweerder bij de aanvullende nota voegt.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie in het onderhavige dossier kan niet worden afgeleid dat Kerbala, de verklaarde regio van herkomst van verzoekende partijen in het Zuiden van Irak, valt onder één van de voormelde gebieden.

Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is aldus een duidelijke aanwijzing dat de situatie daar niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de informatie die voorhanden is in het dossier (waaronder de COI Focus omtrent de veiligheidssituatie in Zuid-Irak van 4 augustus 2016 en voormeld standpunt van UNHCR) blijkt genoegzaam dat de situatie in Kerbala, de verklaarde regio van herkomst van verzoekende partijen in het Zuiden van Irak, niet van zulke aard is dat deze beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekende partijen zich om de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen daarnaast nog beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen ingevolge deze vaststellingen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Evenmin schenden de bestreden beslissingen, gelet op hetgeen voorafgaat, artikel 27 PR CGVS. Verzoekende partijen maken immers niet aannemelijk dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of element dat de motieven van de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zeventien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS